

MURAT GÜLSOY
OYSA
HERKES
KENDİSİYLE
MEŞGUL

5. BASKI

♥ can
çağdaş

MURAT GÜLSOY

OYSA HERKES
KENDİSİYLE
MEŞGUL

Can Çağdaş

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, Murat Gülsoy

© 1999, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1999

5. basım: Ekim 2021, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-2569-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750725692

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT GÜLSOY

OYSA HERKES
KENDİSİYLE
MEŞGUL

ÖYKÜ

♥can

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bu Kitabı Çalın, 2000

Âlemlerin Sürekliliği, 2002

Binbir Gece Mektupları, 2003

Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004

Büyübozumu, 2004

Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece, 2009

Karanlığın Aynasında, 2010

Tanrı Beni Görüyor mu? 2010

Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012

Nisyan, 2013

Gölgeler ve Hayaller Şehrinde, 2014

Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet, 2016

Öyle Bir Güzel Yer ki, 2017

Ve Ateş Bizi Tüketiyor, 2019

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın*, Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile çevrildi. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

www.muratgulsoy.com
muratgulsoy.wordpress.com

Nazlı'ya

İçindekiler

Kıtmiiir Kıtmiiir	13
Kadınların Gölgesinde	27
Keşifler ve İcatlar Ansiklopedisi	43
Körebe	55
Randevu	69
Açık Çek	79
Gecenin ve Yazının Bilgeliğine Dair	95
Kendisini Orhan Pamuk Sanan Adam	109
Gaia ile Tanışma	125
Mahşerin Otuz Beş Dakikası	141
Değiştikçe Aynı	155
Kâğıttaki İz	171

KITMİİR KITMİİR

Sevgili Mehmet,

Çamaltı Yaylası'ndan merhaba diyorum. Dışarıda kar yağıyor ve ben şöminede yanan odunların çıtırtısı eşliğinde masaya kurulmuş, bir yandan kahvemi yudumluyor, bir yandan da sana bu mektubu yazıyorum. Benim böylesine başımı alıp kaçmam şaşırtmıştır seni biliyorum. Aslında haksız da değilsin. Çok da alışık olduğum bir dinlenme biçimi değil. Fakat Cüneyt evin anahtarını elime tutuşturunca, hayattan bir on gün çalıp belki biraz kafamı dinler, biraz da birikmiş kitapları okurum (belki de bir türlü tamamlayamadığım kitap projem üzerinde çalışırım) ümidiyle soluğu bir yayla köyünün kıyısına kurulmuş bu küçük dağ evinde aldım.

Telefon yok, televizyon yok, kalorifer yok, gürültü yok. On küçük evden oluşan bir yer burası. Bir ben varım, bir de bekçi. Ahmet. Çok konuşkan biri değil. Ortalarda da gözükmüyor. O yüzden yalnız sayılıyorum. Hemen her işi kendim yapmam gerekiyor. Dün vardığımda ev biraz soğuktu ama hem sobayı hem de şömineyi yakıp birkaç saat içinde paltomu çıkaracak kadar ısıttım ortamı. Kendime hızlı bir ziyafet çektikten sonra eşyalarımı yerleştirip deliksiz bir uykuya yuvarlandım. Bugün ikinci günüm. Önce bana vermiş olduğun öyküyü okudum.

Ne zamandır fırsat bulup başına geçememiştim. Keyfini çıkara çıkara okuyabileceğim bir zamanı kolluyordum, kısmet Çamaltı Yaylası'naymış. Bu mektubu da öykün hakkında düşündüklerimi aktarmak için yazmaya niyetlenmişim gerçi ama galiba sıkıntıdan işi biraz gevezeliğe vurdum.

Önce şunu belirteyim, çok severek okudum. Her yeni öykünde sanki biraz daha ustalaşıyorsun, yeni bir şeyler keşfediyorsun gibi geliyor bana. Anlatımın ve üslubun üzerine söyleyecek fazla bir şeyim yok. Belki öykünün sonu biraz sorunlu ama bu da bakış açısına göre değişir. Öncelikle konu çok güzel. Gerçi bana yıllar önce seyretmiş olduğum bir oyunu çağrıştırdı ama tüm zehirleme öykülerinin paylaştıkları ana madde yüzünden herhalde. Şimdi eleştiriler:

Öncelikle mekân. Kafeteryanın adresini vererek başlaman, hatta çok bilinen bir semtte, herkesin önünden geçtiğinde mutlaka fark edebileceği başka dükkânlara göndermeler yaparak tarif etmen ve dükkânı konumlandırmak için gerçekte birbirine bitişik olan iki dükkânın arasını seçmen yine de mekânın düş ürünü bir yer olduğunu örtmeye, okuru kandırmana yeterli olmamış gibi geliyor bana. Belki de inandırıcı olması gibi bir kaygın yoktu. Bilirsin, benim takıntımıdır. Öykü yazmayı ustaca yalan söylemekle çoğu zaman karıştırırım ve okuyanların kafasında bir soru işareti oluşmasını isterim. Bu da sanırım benim kusurum. Kendimi birinci tekil şahsa mahkûm etmeme neden oluyor ama ne yapayım, huylu huyundan vazgeçmez. Öykündeki mekânın olağandışılığı, orada sunulan yemeklerin tuhafliğinde değil (ki bu noktaya birazdan değineceğim); on beş masası olmasında... Bu da demektir ki en az altmış kişi kapasiteli bir yeri iki kişi işletiyor. En azından mutfakta bir bulaşıkçıya, salonda da birkaç garsona izin vermeliydin. Müda-

vimleri, kendine özgü bir sosyal yaşamı olan, hatta belli bir çevre için oldukça popüler olduğunu iddia ettiği bir mekânın masalarının sık sık dolmasını bekliyoruz, okur olarak. Böyle bir beklenti öykü içerisinde karşılanmadığı için inandırıcılık dozu azalıyor, bu yüzden de daha sonra anlattığın sıra dışı olaylar iyice inanılmaz hale geliyor. Bu konuda üstadın sözlerini hatırlatmak isterim: “Bir öyküde yalnızca bir tane olağandışı bir şey olmasına izin veririm; birden fazla olursa öykü bin bir gece masallarına döner.” İnsan yazarken, bu sözlerin aslını kelimesi kelimesine büyük bir kâğıda yazıp görebileceği bir yere asmalı. “Bu bir seçim meselesi, ustaların söylediklerini bilmek güzel ama her zaman uymak bana göre değil,” dediğini duyar gibi oluyorum. Haklısın. Yeni bir şeyler denemek cehaletin cesareti olmadan mümkün değil. Her yenilik bir başkaldırı tabii. Fakat isyanı devrime götüren yol biraz uzun. Sandığımızdan da uzun.

Yenilik dedim de, o yemek tariflerini nasıl uydurdun Allah aşkına? Kestaneli fındıklı şehriye pilavı, zencefilli pancar çorbası, hamuruna biberli yağda kızartılmış siyah zeytin taneleri katılmış köfte, haşlanmış havuç üzerine karadut reçeli ve kahve konularak yenilen tatlı. Açıkçası hiç duymadığım yemekler. En tanıdık gelen pancar çorbası, onun da içine zencefil konur mu, bilmiyorum. Yemek yapmaktan zevk alan biri olsam zeytinli köfteyi gerçekten denerdim. Bu öyküdeki en beğendiğim buluşlardan biri. Olmayan fakat olabileceği gibi duran yemekler. Buna bir itirazım yok. Fakat lokantayı (Kafeterya? Bar?) biraz daha gerçekçi konumlandırmış olsaydın kafamız karışmayacaktı. Örneğin bu yemeklerin müşteriler açısından hiçbir tuhaflığı yokmuş gibi anlatıyorsun. Oysa ben okur olarak merak ediyorsam, en azından müşterilerin üzerinden bu merakı biraz olsun giderebilir, ya da altını çizebilirdin. Çünkü öykü daha sonra karşılıksız

aşk meselesine doğru akmaya başladığında bu tuhaflığı unutturuyorsun. Finale kadar her şey seri bir biçimde akıyor. Sara'nın delikanlıya olan ilgisini kendine itiraf edememesi, yalnızca yemeklerine hoş tatlar vermesi için bir-iki ufak malzeme katması, malzemeler üzerinden giderek kadının duygularını açman iyi bir çözüm. En azından öyküyü basmakalıp bir karşılıksız aşk öyküsüne dönüştürmekten kurtarmışsın. Kadının duygularını yemek yapma sürecine dahil etmesi, malzemelere yaklaşımındaki siyacı bilgeliği, birbiriyle ilgisiz gibi duran yiyeceklerin bilgi, deneyim ve ruhla bir araya getirilişindeki incelik okurların gözünden kaçmayacaktır. Doğayı mutfağında uygarlığa dönüştüren kadının kapalılığı, anlaşılmazlığı birkaç kalem darbesiyle çizilmiş, bu güzel! Biraz daha üstelediğin zaman kolaylıkla klişeye dönüşebilecek bir durum bu. Çağdaş öyküde sınır sorunları üzerine tartışıklarımızı anımsattı bana.

Bilirsin, aşk hikâyelerinden nefret ederim, hele karşılıksız olanlarından. Neyse ki delikanlı Sara'yı karşılıksız bırakmıyor ve birlikte oluyorlar. Orta yaşlı bir kadın ile genç bir delikanlı arasında yaşanan cinselliğin dozunu da iyi ayarlamışsın. Karanlığın, Sara'nın yaşlılık çizgilerinin, ellerinin, saçlarının başka kişiler gibi sevişmeye dahil edilmesi, yaşananların çoğul bir dille aktarılması (neredeyse bir toplu seks partisi!) gerçekten büyüleyici. Fakat daha bu güzel gecenin mürekkebi kurumadan delikanlının nişanlandığını açıklaması ve ahlaki olarak bir anda aşağılara indirilmesi aynı ustalıkta olmamış. Örneğin, daha o satır bitmeden Sara'nın delikanlıyı zehirleyeceğini tahmin ettim. Bu kötü bir şey. Merak edecek bir şeyin kalmaması. Merak edilecek tek şey belki Sara'nın yöntemi. Ve akıbeti. Onu da biraz gerçeküstü bir biçimde çözmüşsün. Sara'nın hırpalanmış ruhunu dinlendirmek için bir kır gezisine çıkması, yaralarını iyileştirmek için şifalı otlar arar gibi

dolanırken yarı bilinçli bir seçimle zehirli mantarlar toplamaması vesaire. Yani böyle bir lokantanın sahibi (Aşçısı? Garsonu? Neyi?) sevdiği adamı zehirlemek için ormanda mantar topluyor. Zorlamışsın dostum. O akşam yemekte mantar soslu (tarçın çubuklarına geçirmeyi ihmal etmediğin) hindi kızartması ısmarlayan herkesin zehirlenmesine izin vermesi Sara'yı taammüden cinayetten kurtarıyor ama yine de okuru inandıramıyor. Bana kalırsa zehirleme meselesine hiç girmeseydin, Sara'nın hayal kırıklığı başka bir kanaldan ortaya çıksaydı, örneğin yemeklere hoşluklar katma yeteneğini ağır ağır yitirseydi, bu yüzden müşterilerini de yavaş yavaş kaybetseydi ve en sonunda lokanta kapansaydı (böylelikle öyle bir yerin şimdi gerçekte varolmayışıyla da çakışabilirdi) daha iyi olurdu. Öyküde kaybeden yalnızca Sara olurdu. Çünkü günümüzde yalnızca kaybedenler her şeyi kaybetmeye devam ediyorlar. Düşenler hep dipte kalır.

İşte böyle dostum. Umarım öykülerin üzerinde bu kadar denetimsiz konuşmama kızmıyorsundur. Gerçi bu mektubu defalarca temize çektikten ve düzelttikten sonra sana vereceğim. Muhtemelen de seni rahatsız edeceğini düşündüğüm birçok cümle bu özür cümleleriyle birlikte silinip yok olacak. Keşke gerçek hayatta da temize çekme şansımız olsa...

* * *

Sıkıntıdan yine kâğıdın başına geçtim. Bugün üçüncü günüm. Şöminede odunlar yanmaya devam ediyor. Kar yağmadığı zamanlarda yaptığım kısa yürüyüşler ve odun taşımak dışında hemen hemen hiçbir şey yapmıyorum. Okurum diye getirdiğim kitaplar da bu ortama hiç gitmedi. Karşımda, geceleri hiçbir ışığın yanmadığı Çamaltı yayla köyü ve çam ağaçlarıyla kaplı yükselip giden

bir dağ. İşte hepsi bu. Köyde kış olduğu için kimseler yok. Birkaç kez sokaklarını gezmeye niyetlendim ama sık sık bastıran kar izin vermedi. Zaten arabamı da çıkarmam mümkün değil. Bu kısa tatili, köylülerinin bile gelmediği bir köyün tenhalığında geçirmek büyük bir hata gibi geliyor şimdi. Hem yalnız kalmaktan hoşlanmam hem de doğadan. Hem de böylesine bakir doğadan. Evet, bazı müziklerle içimi dışımı yıkarken, yüksek dağların doruklarında ya da çöllerin ıssızlığında gezinir düşüncelerim ama gerçekten orada olmak başka bir şey. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım üşüme yi unutup manzaranın keyfini çıkaramıyorum. En keyifli zamanlar, karın durup her yerin ışıkla parladığı ikindi saatlerinde pencereden dışarıyı seyrettiğim anlar. Dağın zirvesinden aşığıya doğru sarkan yoğun ve soğuk sis tabakası... Sanki ardında dünyayı istila edecek buz askerlerin gölgesi... Arada pencere var ya, rahatım. Fonda müzik, şömineden yayılan sıcaklık, tütün ve manzara. Aslında evde televizyon seyretmekten bir farkı yok. Bu satırları okuduğunda çok şaşıracağını biliyorum. Hatta inanmayacaksın bile. Belki de her şeyi evde, çalışma masasından bir metre bile uzaklaşmadan yazdığımı düşüneceksin. Fakat değil dostum, değil. Bu kadar uzaklara gelmek zorundaydım. Böylesine yalnız kalmalıydım. Senden öğrendiğim bir şey bu. Bir seferinde bana şöyle demiştin: “Mademki bir takıntın var, mutlaka bir nedeni olmalı. İstersen sonsuza dek üzerine gitmeden o takıntıyla yaşayabilirsin. Fakat üzerine gidersen kendine açılan yeni bir yol keşfedersin.” Hatırladın mı? Böyle laflar, söylendikleri anda çok doğru gözükseler bile aslında insanı hiç etkilemez. Yani beni etkilemez. Sen bunları söylerken, ben senin bu lafları hangi düşünce sisteminin etkisi altında söylemiş olacağını kestirmeye çalışmış, psikanalitik yöntemin vazgeçilmez bayatlığında karar kılmış ve zihnimdeki unutulacaklar bölümüne almıştım. Daha

sonra, çok daha sonra, Serap'la berbat bir kavgaya tutuştüğümüz bir gecenin sonunda, kendimi dar attığım bir barda, başımı kadehin içine gömüp söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu görmüştüm.

Bazen kendimi tutamıyorum. İçimden taşan öfkeye hâkim olamıyorum. Patlayıveriyorum. Karşımdakinin haklı olduğunu bile bile üste çıkmaya çabalıyor ve kırıcı olabiliyorum. Bu durum üzerine düşündüm. Soğukkanlı bir biçimde düşündüm. Yalnızlıktan hoşlanmayışım, insanların yanına doğru kaçışım, herkese iyi davranışım ve çok yakınımdakilere, Serap'a örneğin, kan kusturuşum hep birbirine bağlı şeyler. Ona kan kusturuyorum çünkü beni çok iyi tanıyor. Sanırım duymak istemediğim, yüzleşmek istemediğim noktalarıma değiyor söyledikleri. İşte bunları anladığım zaman artık bu yalnızlık takıntımın üzerine gitmeye karar verdim. Bu dağ başına da o yüzden geldim. Fakat görüyorsun, burada bile yalnız değilim, akşama kadar mektuplar yazıyorum. Senin mektuba ara verdiğimde Serap'a yazıyorum. Onunkini bitirince Cüneyt'e. Herkese söyleyeceğim şeyler var. Kendime söylemeyi geciktiriyorum böylece. Yazmaya başlınca karşımda beliriveriyorsunuz ve tartışmaya, yaşamaya kaldığım yerden devam edebiliyorum. Yine yalnız kalmamış oluyorum.

Burada tek dostumdan söz etmeyi unuttum galiba: Kıtırmir. Bekçi'nin köpeği. Ya da ben öyle sanıyorum. Köylük yerde insanlar köpekleriyle daha farklı bir ilişki geliştiriyorlar galiba. Yani şehrili bir insanın evcil hayvanını çocuk yetiştirir gibi beslemesine benzemiyor. Adını bile çağırıldığını hatırlamıyorum. Ben de Kıtırmir adını taktım ona. Çağırıldığında gelmiyor. O kadar ürkek bir köpek ki. Dev cüssesi yalnızca büyük bir korku yığını gibi. Havladığını duymadım. Dost olmak için ona yiyecek veriyorum. Dün tereyağlı ekmekleri gövdeye indirdikten sonra be-

nimle gezinmeye ikna oldu. Fakat bir köpeğin yapması gerektiği gibi yirmi-otuz metre önümden yürümek yerine beni uzaktan takip etmeyi yeğledi. Yanıma aldığım yarım sucukla onu birkaç saat oyaladım. Hâlâ başını okşayabileceğim kadar yaklaşıyor bana; fakat verdiklerimi büyük bir iştahla yiyor. Bekçiyle de ahbaplık etmek istedim fakat dünden beri ortada yok. Sanırım bekçilik görevini kendi aklınca bana devredip köye indi.

Böylece Kıtırmir'le birlikte yalnızlığımı keşfetmek üzere günleri sayıyorum. Bana bu deneyimden bir şey çıkmayacakmış gibi geliyor. Yalnızca sayfalar dolusu mektup kalacak geriye. Onları da sıkı bir sansürden geçirilmek üzere çekmeceme kilitleyeceğim ve tembelliğim yüzünden zaman aşımına uğrayıncaya kadar orada kalacaklar.

* * *

Dostum, dördüncü günün sabahı burada mahsur kaldığımı fark ettim. Şu anda beşinci günün akşamı ve açlıktan midem yapıştı. Kalan sucuk ile patatesi bitireli neredeyse bir tam gün oluyor. Buzdolabında biraz şarap ve tereyağı kaldı. Buraya geldiğimden beri karın dinmediğini ve her geçen saat yolların biraz daha yok olduğunu görmeme; arabamı saplandığı karın içinde güç bela bulup çalıştırabilmeme karşın burada mahsur kalmış olabileceğimi yeni fark etmem gerçekten aptalca. Bekçinin de neden ortada olmadığını ancak anladım: Çünkü yollar kapanmış! Ben, değil bir haftalık erzak, ancak birkaç gün yetecek kadar nevale almış olduğum için şu anda aç susuz, karın dinmesini bekliyorum. Gelirken uğradığım markette yaptığım mıymıntılıktan dolayı pişmanım. Fazla kilolar yüzünden şeker, bal ya da reçel türevi bir şey almadığım için lanet ediyorum. Gerçi bu zorunlu perhiz yüzünden mutlaka zayıflamış olacağım fakat sağ-

lıklı bir diyet yöntemi değil ki bu. Hızla verilen kilolar, aynı hızla geri kazanılıyormuş. Ayrıca açlık dayanılır bir şey değil! Ne kadar sürecek bu durum? Belki bekçi bu durumun farkında olduğu için yardıma gelecektir. Ya da buradan gitmek için bir şeyler yapmak zorunda kalacağım. Çamaltı köyünün kışlık yeri yirmi kilometre uzaklıkta. Aslında saatte dört kilometre yürüsem beş saatte varabilirim. Fakat hem arabayı burada bırakmak istemiyorum hem de orman hayvanlarının da en az benim kadar aç olabileceklerini ve kendimi savunacak bir silahım olmadığını düşünerek vazgeçiyorum.

Tereyağı yemekten midem bulanıyor. Bir öğünlük daha yağ var ama yanına katık edebileceğim hiçbir şey yok. Kıtırmir'e hesapsızca verdiğim yarım sucuk için o kadar pişmanım ki! Karın duracağı da yok. Açlığın ve sarhoşluğun verdiği bitkinlikle uyuyup kalmışım. Gecenin üçünde soğuktan uyandım. Hemen sönmüş şömineyi tekrar yaktım. O sırada küllerin içine gömmüş olduğum ve daha sonra gözümünden kaçmış olan iri bir patates buldum. Dostum, o anki duygularımı nasıl tarif edeyim bilmiyorum. Dağın başında, sabaha karşı ılık bir patates buluyorsun. İyi pişmiş ve doyurucu. Ağzımın suları akar ve ellerim titreyerek evdeki en büyük tabağın içine yerleştirip kendimce nefis bir sofraya kurdum. Son şarap kadehiyle gerçekten krallara layık bir yemek. Tereyağını iyice emdirip tuzlayarak bir çırpıda gövdeye indirdim. Ancak o zaman biraz kendime geldim. Tek bir kırıntı bile artmadığı için Kıtırmir yine aç kalacaktı ama onu düşünecek durumda değildim. Zaten yarım sucuğumu yemişti. Şimdi bir plan yapmalıyım. Sabah olunca önce büyük bir dal bulacağım ve ucunu bir mızrak gibi sivrilteceğim. Birkaç büyük bıçakla birlikte silahlanıp yola düşeceğim.

* * *

Yoruluyorsun. İkinci tekil şahısta düşünmekten yoruluyorsun, ama ben demenin yol açacağı duygusal tepkimeleri de kaldırmayacağını çok iyi biliyorsun. Acaba birkaç benlik daha yaratabilir misin? Bunun hesaplarını yapıyorsun. Ama bu durum ne yazık ki hikâye yazmaya benzemiyor. Birkaç sözcükle yaratılan hayatların tümünün, aslında kendi kopyaların olduğunu anlıyorsun. Bunu neden daha önce fark etmediğine şaşırıyorsun. Bir anda, bir meleği, bir ermişi, bir azizi andıran masum yazar görüntüsünün yerini, kendi kendine –üzeri toplumsal onay gören bir estetikle örtülmüş– terapi yapan ve bu yaptığını da yazmak ya da yaratmak sanan bir hasta imgesi alıyor. Üstelik bu düşünceyi doğrulayacak bir sürü kanıt, Şeytan'ın Avukatı tarafından zihin mahkemesine sunuluyor. "İşte," diyor Avukat, "burada rakamlarda da açıkça görülüyor, sanki normal insanlar gibi bir yaşam süremediği için bu yolu seçmiştir. Normal insanlar yani çoğunluk, yapması gerekenleri hızla kavrayıp bunları gerçekleştirirken, sanki kendini bilgisayarın başına zincirleyip bu sorumluluklardan kaçıyor ve yüz yüze halledemediği ne varsa hikâyelerinde bunlarla uğraşılıyor. Üstelik bu yaptığının bir korkaklık değil de saygıdeğer bir çaba olduğunu düşünüyor. Oysa yazdıklarına bir göz atmak yeterli..."

Sürükleyici bir anlatım, şaşırtıcı kurgular, ironik bir yaklaşım ve yoğun bir içebakış. Oysa *Herkes Kendisiyle Meşgul*, kitapları çok sayıda dile çevrilen, ödüller alan Murat Gülsoy'un ilk kitabı.

#yuzansanati #dusunsel #ask #cokkatmanli #gece #bilgelik #yilan
#turkerarasi #bilinçalti

Kapak resmi: Francisco Goya

 can

can yayinlari.com | | | can yayinlari

Öykü

ISBN 978-975-07-2269-2

9 789750 725692